

KWANG YONG CHUN

Người hành quyết

MAI DZAM dịch

**NGƯỜI
HÀNH QUYẾT**
The Executioner

Kwang Yong Chun
Mai Dzam dịch

VĂN số 173
01-3-1971

người hành quyết

Kwang Yong Chun

Bìa: M.P

*Trình bày: **Muôn Phương***

Nguồn: Internet

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

người
hành quyết

KWANG YONG CHUN

KWANG YONG CHUN

NGƯỜI HÀNH QUYẾT

KUANG YONG CHUN sanh năm 1919 tại vùng Nam tỉnh Hang Kyong, tốt nghiệp phân khoa Nghệ thuật Tự do và Khoa học thuộc Đại học Quốc gia Hán Thành, và sau này ông theo học bậc Cao học cũng tại Đại học này.

Hiện nay ông phụ trách môn Văn chương Đại Hàn ở phân khoa Nghệ thuật Tự do và Khoa học tại Đại học mà ông đã tốt nghiệp, đồng thời ông

là Tổng thư ký Hội Văn Bút Quốc tế, trang tâm Đại Hàn.

Truyện ngắn do ông sáng tác gồm có: Đảo Huk San (1955), Chin Kai Kuon (1955), Yung 1234 (159), Lâu Đài của Vua (1959), Chung Mai Hua (1960), Đại úy Lee (1962; được giải thưởng văn chương Tong In), và nhiều truyện ngắn khác nữa. Ngoài ra, ông là tác giả truyện dài Thân Thể Trần Trường (1944) và Núi Tai Baik (1964).

Truyện ngắn dưới đây được dịch theo bản Anh ngữ, nhan đề:

The Executioner

của Sung Shik Cho.

TÔI CHẴNG KHI NÀO BIẾT ĐƯỢC LÀM SAO TÔI TỈNH lại ở một chỗ như chỗ này và Kyong Hi ở ngay đây. Tôi nắm chặt bàn tay nàng đang rút ống nhiệt kế ra khỏi nách tôi. Những ngón tay nàng lạnh. Những ngón tay nàng chưa bao giờ lạnh như thế. Hơi ấm ở những ngón tay nàng trở lại với tôi một cách dịu dàng, hơi ấm mà tôi đã quen trong những ngày qua. Tôi mở mắt ra. Đầu óc tôi xoay tròn làm như tôi đang ở trong đám sương mờ.

– Y tỉnh rồi. . .

Không phải tiếng của Kyong Hi; tiếng nàng chưa bao giờ lạnh băng như thế. Đó là tiếng của người nữ y tá. Màu trắng của áo bờ-lu – giống như tang phục trắng ta mặc khi có người qua đời – đem tôi đi xa. Tôi ở trong cơn mơ. Nhưng với sanh mạng của tôi thì tôi đang tỉnh. Tôi có thể nghe thấy hơi thở tôi nặng nề, khó khăn. Tim tôi hẳn đang đập mau.

Những phát đạn — năm phát đạn liên tiếp đó — còn vang vang ở màng tai tôi. Trong thời gian kéo dài vô hạn tôi không biết B hay là tôi bị bắn. Trận đấu đã kết thúc. Không biết là B hay tôi thắng. Tôi rờ tai. Tại tôi bị đứt, và được vá lại. Bây giờ, vết theo lồi ra ở vành tai giống như chỗ da thành chai. Lần đó tôi là kẻ bại; tôi đã là kẻ bại liên tiếp từ

đầu tới cuối. Không chừng ngay cả bây giờ tôi cũng vẫn là một kẻ bại.

* * *

Giáo sư là một người đàn ông mập mạp, có biệt hiệu là Gấu. Y thuộc loại kỳ đà cản mũi. Tánh khí y bộc lộ ra trong lớp học. Giờ học nào cũng có không ít nạn nhân bị kéo tai hay bẹo má. Tôi nhớ hôm liền ngay sau ngày Hội Trăng, B và tôi đã bị khổ vì không làm bài tập ở nhà. Tiếng “e hèm”, theo sau mỗi tiếng Gấu nói và y cứ giữ hoài thói quen hắng giọng đó. Tôi không đặc biệt chú ý đến những lời giảng của y; thay vào đó, cứ mỗi lần tiếng “e hèm” phát ra, tôi lại gạch một gạch vào cuốn

sổ. 79 - 80 - 81... Chuông tan học sắp reo. Theo thói quen, tôi đang ghi dấu, nóng lòng đợi đến cái gạch thứ 100. Và B ngồi cạnh tôi cùng bàn liếc nhìn sang xem tôi làm gì. Không còn ngờ gì nữa, Gấu đã theo dõi bàn chúng tôi. 99... Chuông tan học reo. Tôi ngẩng đầu lên, chợt thấy hơi phiền muộn trong lòng. Rồi nổi phiền muộn ấy. “E hèm!” “100”. Trong khi tôi đếm một mình thì B phá lên cười.

– Cái gì mà buồn cười quá vậy!

Tiếng gâm thét làm tôi tỉnh người. Chúng tôi chờ đợi những cú đánh khi thấy Gấu đi về phía chúng tôi. Lúc mất y dờn cuốn sổ của tôi thì y ra lệnh cho chúng tôi đứng dậy.

– Đứa nọ đánh vào má đứa kia!

Tuy nhiên, lệnh lập đi lập lại mấy lần mà chúng tôi cũng chẳng có phản ứng gì. Ngay cả ở trong bầu không khí đe dọa này mà tôi cũng không quên ngó trộm Kyong Hi ngồi ở hàng ghế gần bệ cửa sổ. Nàng đang ngó chúng tôi một cách chán nản tựa như nàng cũng chung cảnh ngộ. Những bạn khác trong lớp hẳn là đã nhìn chúng tôi, nhưng tôi chỉ nhớ ý nghĩa tia mắt nàng ngó chúng tôi.

– Đánh vào má như thế này!

Lòng bàn tay Gấu đập vào má tôi thật mạnh, tôi cảm thấy mắt tôi bốc lửa nhưng thế đó chưa đủ đau đâu. Tay Gấu bay tới má B. Y nắm lấy tay B đánh vào má tôi. B ném cho tôi một cái nhìn lộ vẻ không có ý hại bạn. Tôi hiểu ý nghĩa trong tia nhìn loé lên của B – Chúng ta

đánh lẫn nhau cho xong chuyện đi.

– Đánh mạnh nữa vào! Coi đây, như thế này, này!

Tay Gấu lại đánh vào má B. Lúc sau đó, tay B tới đánh tôi mạnh hơn trước. Theo linh tính, tôi đánh B có hơi mạnh hơn. Bằng động lực tàn nhẫn hơn bao giờ hết, tay B đánh trả lại tôi.

– Mạnh nữa! Mạnh nữa vào!

Trong khi tay B tát vào mà tôi kêu đôm đốp mỗi lúc một lớn theo lệnh của Gấu thì tôi cũng đánh trả lại y như thế cho tới khi tôi cảm thấy oán hận B. Lòng oán hận mà tôi chứa chất bấy lâu chuyển hướng sang B, và tôi ra sức đánh B mạnh hơn.

– Này cậu, muốn đánh thật hay sao?

Y nói, và đánh tôi hết mình. Tôi có thể nhận thấy khá rõ có cái gì thù hận loé lên ở mắt B. Gồng bắp thịt tay lên, tôi đánh y thật đau.

– Rồi chưa?

B vừa nói vừa tránh cú đánh của tôi vào mũi hăn. Tay B vừa vịn đánh sang khi má tôi bị rít không còn biết đau nữa. Mãi tới nhức dữ dội và vịn vật sụp đổ trước mắt tôi. Máu mũi tôi chảy dài trên sàn gỗ của lớp học. Vào lúc tôi sẵn sàng trả đũa cú đánh xấu thì Gấu ra lệnh:

– Thôi đủ rồi!

Tay tôi chỉ đánh gió vì B bước lùi một bước. Vụ đánh nhau vô ích này đã kết thúc. Nếu màn chơi đáng kể thì B thắng và thắng chót lệt.

Những chai lọ đứng thành hàng trên giá hiện ra trước tầm mắt tôi: trắng, nâu, xanh lam, xanh lục... Đầu óc tôi quay cuồng. Ống chích nằm trên bàn với cây kim bọc trong miếng gòn thấm nước, và lạ thay nó làm cho tôi cảm thấy nhức nhối nơi tim. Phải, ngày hôm đó viên đạn từ khẩu súng hơi bắn ra cũng làm cho tôi có cảm giác lo sợ như thế.

* * *

B cùng học một trường trung học với tôi, và hơn thế, chúng tôi cùng được xếp chung một lớp. Ở trường hay

về nhà chúng tôi luôn luôn có nhau trừ khi đi ngủ. À không. B ngủ đêm ở nhà tôi cũng như tôi ngủ đêm ở nhà y là chuyện thường, Về cá tính cũng vậy, chúng tôi đều giống nhau. Nghe nói sau khi tôi ở chơi với y lúc chập tối về thì y học riết tới nửa đêm. Tôi cũng dùng chiến thuật như thế. Hiển nhiên là cả B và tôi không học hành chăm chỉ nhưng dẫu vậy, trong thâm tâm, chúng tôi là hai địch thủ đang âm mưu. Khi B hoặc tôi ở lại chơi trể và ngủ đêm tại nhà nhau, kết quả là cả hai đứa ngoài những giờ cùng nhau học tập, chỉ giết thời giờ một cách tầm phào.

Kyong Hi là một hiện hữu dịu dàng giữa chúng tôi. B và tôi đều cùng ưa thích nàng. Tôi nghĩ tôi yêu nàng hơn B, của B cũng nghĩ y yêu nàng không kém gì tôi, và sự thực rành rành như

vậy. Kyong Hi có vẻ sung sướng khi gặp tôi hơn là khi gặp B. Vô số thư từ của B không được nàng trả lời, nhưng tôi thì mỗi lần viết đều được nàng hồi âm.

B và tôi nói với nhau bất cứ chuyện gì có thể xảy ra giữa hai đứa, nhưng khi đến chuyện Kyong Hi thì cả hai chẳng đứa nào muốn đả động tới.

Bấy giờ là mùa xuân và việc sắp hạ tính cho năm học đã qua. Lần đó, kết quả ở trường B học tấn tới hơn tôi, ngoài mặt tôi làm vẻ bình thường, nhưng trong thâm tâm tôi giận dữ vì phải nhìn nhận tôi là kẻ bại. Tâm trí tôi nung nấu ý chí cương quyết theo kịp B sau này.

Một hôm tới nhà tôi, tình cờ y trông thấy lá thư của Kyong Hi kẹp

trong cuốn sách của tôi. Tôi thành thật cho y biết tôi định hỏi nàng làm vợ, bởi lẽ tôi nghĩ tốt hơn nên làm sáng tỏ chuyện giữa tôi với Kyong Hi để tránh cho tình bạn hai chúng tôi bị đổ vỡ vì một thiếu nữ. Trong bụng tôi hy vọng y sẽ can đảm nhượng bộ, nhưng mọi việc lại xảy ra cách khác. Y hiểu y cũng tìm cơ hội thuận tiện để cho tôi hay y rất muốn cầu hôn với nàng.

Chúa nhật trước, B, tôi cùng với Kyong Hi và bạn nàng đi chơi vùng ngoại ô. Với khẩu súng bắn bằng hơi tôi hạ được hai con chim chích choè và hai con chim sẻ trong khi B chỉ giết được có ba con chim sẻ thôi. Trên đường về chúng tôi thử tài bắn vào những trái táo trong vườn cây bên bờ suối. Tôi trở thành kẻ thắng. Mặc dầu B, phiền muộn trong lòng, bị buộc phải mua một tô mì

ở tiệm ăn chệt vào chiều hôm đó, hẳn cũng không quên đề nghị một trận so tài thứ hai vào tuần sau. Tôi sẵn sàng nhận lời thách đố của y.

Hôm đó hiển nhiên là chúng tôi còn một đôi chút vui vẻ, dấu rằng một tình cảm tế nhị che phủ B, Kyong Hi ở giữa, và tôi, nhưng cả hai chúng tôi không ai chịu nhượng bộ ai một cách quảng đại khi đụng đến chuyện tình kia. Theo tôi, Kyong Hi chiếm một chỗ quý báu trong tâm trí tôi và, hơn nữa, vì tôi biết chắc tình cảm nàng đối với tôi, nên thật là vô cùng quan trọng nếu có kẻ nào toan tính chia lìa tôi với nàng. Kyong Hi cư xử với B bằng tình thân bạn bè, những chưa bao giờ cho B cơ hội thân thiết để gần gũi nàng, điều này càng làm cho y cảm thấy say mê nàng hơn.

– Phải so tài một keo nữa; không còn cách nào khác...

B cầm cổ tay tôi kéo đi ra ngoài. Mang súng bắn hơi theo, chúng tôi ra khỏi thành phố. Đề nghị của B, tuy nhiên làm tôi kinh ngạc tới bật ngửa người. Một trong hai đứa chúng tôi sẽ đứng sát bên cây dâu, đứa kia sẽ bắn ngay vào giữa thân cây, chỗ tầm cao ngang tai. Kyong Hi sẽ đến với người thắng. Mới đầu tôi từ chối, nhưng tôi phải chấp nhận đề nghị của y vì y chơi nước cao và tôi thì không muốn làm thằng hèn. Thử đến, chúng tôi phải quyết định xem ai bắn trước. Tôi sẽ bắn trước vì chính tôi đã nêu vấn đề Kyong Hi phải đi đâu. Cách B nói giống như là một mệnh lệnh phải được tuyệt đối tuân theo. Tôi nghĩ Kyong Hi sẽ chấp nhận toàn thể cuộc thi tài như là một

chuyện bĩ ối, nhưng lần đó tôi không còn cách nào khác. Cầm súng, tôi hít một hơi dài và nhắm ngay vào giữa thân cây, chỗ tầm cao ngang tại B, tôi bóp cò. Tôi chậm rãi bước tới gốc cây và hạ súng xuống. Viên đạn đi hơi cao một chút nhưng trúng ngay giữa thân cây. Mắt chúng tôi gặp nhau. Đến lượt B. Y đặt tôi đứng sát bên cây và đi tới chỗ bắn. Cầm súng lên, y đặt bá súng vào vai phải và tì má bên mặt vào đấy; một mắt y mở hí và nhắm súng thật kỹ. Cái vẻ quá ư cẩn thận ấy trông khôi hài làm tôi phá lên cười. Vào lúc đó y bóp cò súng. Với một tiếng thét thân thể tôi xoay đi nhiều vòng rồi té xuống đất cái bịch. Viên đạn xuyên thẳng trái tai bên phải của tôi. Máu chảy xuống má. Tôi cảm thấy những ngón tay tôi dính máu khi tôi sờ vết thương.

Chuyện này không phải là hết. Chúng tôi rất giống nhau về nhiều mặt – lối suy nghĩ và cách làm các công việc; tất cả sự tương đồng này không khéo chỉ là trùng hợp. Nếu bất ngờ tôi có làm công việc gì do óc tưởng tượng của tôi không thôi, thì B không mất thời giờ nghĩ ra một công việc giống vậy hay thật ra y làm công việc tôi mới vừa khởi công mà không may mắn có một mối tương quan liên hệ nào. Trong tình trạng đua tranh thuộc bản năng, dài liên miên này và mặc cảm tự tôn quá cao tất có một nguy cơ làm rạn nứt bề mặt của tình bằng hữu chúng tôi. Trong một thời gian lâu chơi với nhau từ thuở ấu thơ, những trường hợp loại này xảy ra thường quá kẻ không xiết.

* * *

Người nữ y tá đặt cái khăn lạnh ướt trên trán tôi. Hơi lạnh cho tôi một cảm giác khoan khoái. Tri giác mịt mờ của tôi tìm chỗ phải tới cho đến khi nó trở lại thẳng ngay tôi. Mí mắt tôi còn nặng nên tôi không nhắm mở được dễ dàng.

* * *

Trên một chiếc xe vận tải 3/4 tấn đang phóng đến địa điểm hành quyết, bốn binh sĩ của đội hành quyết, không kể tôi, đang cười đùa kể lại cho nhau nghe những chuyện phiêu lưu ngoài giờ, công vụ trong Chúa nhật trước. Bằng những điệu bộ hùng biện và nước miếng văng ra, một anh trong bọn khoe chuyện anh ta hoàn toàn chịu

thua cái thân thể diễm kiều của một cô gái măng tơ, 17 xuân xanh, từ Cholato tới. Tôi không may may chú ý tới câu chuyện của họ; tâm trí tôi hoàn toàn chỉ nghĩ đến B.

Đáng lẽ tôi không bị quá dao động như lần đó nếu tôi đã gặp B mà không biết nơi ở của Kyong Hi. Tôi mới được thuyền chuyên đến đây. Tôi ở văn phòng đi ra hành lang sau khi trình diện đơn vị trưởng thì tôi chạm trán B. Chúng tôi đã không biết chuyện gì xảy ra cho mỗi đứa. Khi bất ngờ gặp B tôi la lên một tiếng lớn, nắm lấy tay B. Nhưng mặt B không lộ ra vẻ gì trước ý tình mộc mạc trong cử chỉ đón tiếp niềm nở kia mà con người đã gần gũi với cái chết thường có. Tôi lơ mơ cảm thấy cử chỉ của y ngượng ngùng, do dự. Biết bao năm trời xa cách! Còn ngờ gì nữa, thái

độ của y rõ ràng là có đôi chút ngượng ngùng mà y cố giấu đi trong phức tạp của những điều y đang suy nghĩ thay vì lao mình vào biển hân hoan giản dị của tình bằng hữu.

Dẫu cho tôi chưa chính thức làm hôn lễ, tôi nghĩ tôi đã hứa hôn với Kyong Hi, và bà con xóm giềng cũng nghĩ như thế. B một mực giữ lập trường của y, không công nhận địa vị của tôi với Kyong Hi, nhưng y bắt buộc phải nhượng bộ những điều kiện vô tư. B có thể xem xét kỹ lưỡng những chuyện gì xảy ra giữa tôi và Kyong Hi. B và tôi luôn miệng nhắc tới những người sống chung quanh chúng tôi trước trận chiến tranh Cao Ly, và trong câu chuyện nói với B thỉnh thoảng tôi có đề cập tới nơi ở của Kyong Hi, B luôn luôn trả lời không biết nhưng tôi thấy ở hẳn có một

cái gì không thích đáng mà cũng chẳng minh bạch, Giác quan thứ sáu của tôi (lúc tôi gặp B trước đó) đi thẳng tới kết luận là quả có thể B nói y mắc bẫy ngày hôm đó và không có chuyện gì xảy ra nữa.

* * *

Sau hết tới sự việc có tính cách quyết định hơn. Nghỉ phép xong, tôi đang trở về đơn vị thì bất ngờ gặp B đi cùng với vợ con y. Tất cả bí mật tôi bị giấu bấy lâu nay được phơi bày ra. Kyong Hi — bây giờ là một bà mẹ — đang đứng cạnh B. Nàng kêu lên một tiếng nhưng giây phút sau đó nàng lấy lại bình tĩnh, cũng tự nhiên như cái máy ngừng chạy khi bị cúp điện. Qua B, nàng có thể đã

biết rằng tôi còn sống. Với tính nhẫn nại có thể nàng đã chấp nhận sự việc xảy ra là chuyện đã rồi. Tuy nhiên vụ chạm mặt đột ngột đáng lý ra phải làm nàng bị xúc động rất mạnh. Tôi cảm thấy tôi suy luận đúng vì nghĩ rằng tôi hiểu nàng quá nhiều trong quá khứ. Tôi không muốn nghĩ là nàng gần lại tôi hơn là hiện tại mà tôi cũng chẳng thể trách được nàng là người không trung thành — Chiến tranh muốn cho sự việc diễn biến ra sao cũng được, và tôi phải ép mình nhìn nhận chúng một cách càn độ lượng, đơn giản chừng nào càn hay chừng đó: không còn cách gì khác nữa. Bầu khí yên lặng bao phủ những tia nhìn ngẩn ngui, bối rối của chúng tôi đè nặng trên tâm hồn tôi. Vẻ mặt của Kyong Hi làm tôi hiểu những gì tôi cảm thấy là đúng. Nàng hết nhìn

trộm tôi rồi lại nhìn trộm B.

Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên nhất là những câu nàng nói với tôi. Nàng hỏi tôi được mấy con. Không bận tâm hỏi xem tôi đã lập gia đình hay chưa, nàng vội vàng thăm hỏi tôi. Sự lanh trí thông minh khác thường của nàng. Có thể đó là một ý niệm khôi hài được che bằng một lớp màn mỏng để cứu vãn bầu không khí nặng nề. Những lời lẽ của nàng, tuy nhiên không có vẻ gì xuất phát từ lòng hồi tưởng đến mối tình say đắm của nàng đối với tôi. Chúng chỉ biểu lộ sự cộng tác của người vợ với người chồng hoặc ít ra thì cũng là một luyện tiếc rẻ tiền cái kỷ niệm dĩ vãng của nàng về tôi. Tôi đứng đó tự cảm thấy mình ngu xuẩn không biết nói năng ra sao.

Tôi không thể tránh cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, cho rằng mỗi hận thù tôi ấp ủ lâu nay đối với B lần lần xoay chiều khi thì nhắm vào B rồi lại hướng vào Kyong Hi. Trạng thái này còn kéo dài một lát nữa. Sau cùng tôi thấy tôi che chở Kyong Hi bởi lẽ nàng bị bắt buộc phải chia lìa tôi, trong khi đó thì mỗi hận thù B thất tín bắt rễ trong tâm khảm tôi.

* * *

Tôi hồi tỉnh lại, nhưng không được lâu. Tri giác tôi vụt hiện ra, vụt biến đi như con đom đóm lập loè. Chỉ những hình ảnh vụn vặt hiện lên rõ ràng.

Dưới chân núi tuyết phủ, gió lạnh đang thổi. Cảnh này chắc hẳn đã xảy

ra ở địa điểm hành quyết. Tôi khá nổi tiếng trong đơn vị là một tay xạ thủ giỏi, được điểm khá cao về súng sáu, cạc-bin và súng trường M-1. Nhưng tôi không có ý nghĩ rằng tôi sẽ được chọn làm xạ thủ của đội hành quyết. Tôi không thích thế. Một khi đã được chỉ định thì không thể tránh khỏi. Sẽ chẳng có ai muốn tình nguyện làm một công tác như thế. Hành quyết bằng ghế điện lại là một chuyện khác. Nếu người ta bấm một nút điện thì máy sẽ làm chu đáo mọi việc mà chẳng còn bị ai trông thấy. Công tác của tôi có đôi chút khác hơn và tôi không ưa thích nó. Có lần tôi đã nghĩ đến những công tác ghê rợn của người hành quyết trong trại tù. Tôi rùng mình khi nghĩ đến tất cả chuyện đó và tôi thương thay cho những người vô phước đã phải lo thi hành công tác

hành quyết như là một nghề. Sẽ chẳng có căn bản tương thuận cá nhân giữa kẻ sát nhân và người thọ tử — ít ra là trong lúc tiến hành vụ hành quyết.

Nhưng lần này thì khác. Khi tôi biết rằng B phải chết vào ngày đó, thì tôi, dầu là trong giây phút rất ngắn ngủi, gần như muốn tặc lưỡi thích thú. Mặt B hiện ra trước tôi, mặt Kyong Hi tỏa ra vòng hào quang ở sau hẳn. Những khuôn mặt đó xuất hiện không như những bạn của thời thơ ấu được bao quanh bởi vòng hào quang kết tinh của tính mộc mạc và lòng thương mến nhau. Nhưng chúng xuất hiện như người chồng và người vợ bị bối rối mà tôi nhớ lại lúc tình cờ gặp họ. Điều đó làm tôi chán ngấy.

Tôi mở mắt ra.

B đang đứng cách 10 thước trước mặt tôi. Cha tuyên úy đọc kinh xong. Ông hỏi B có muốn trời trăng gì không. B lắc đầu. B chưa bao giờ nhìn nhận hẳn là kẻ thua cuộc. Cứ có cuộc đua tranh nào là y như rằng tôi phải ở thế nhường bộ. Ngày hôm ấy, trong giây phút nghẹt thở của giờ lâm tử, lúc đời B sắp kết liễu, chúng tôi đối diện nhau trong thung lũng tuyết phủ mà hai đứa chưa có dịp cùng nhau đi thăm cảnh. Đôi mắt B không lộ vẻ ngạc nhiên khi hướng vào tôi. B hoàn toàn cam chịu số phận nên chẳng biết đến sự hiện hữu của tôi. Tôi vẫn còn bị thua cuộc trong lúc cuối cùng này. Nếu không xảy ra chuyện tôi đến đây như một xạ thủ của

đội hành quyết thì họa may y còn nói với tôi đôi câu. Ít ra y cũng muốn trời trăng vài điều cho Kyong Hi.

Năm xạ thủ của đội hành quyết vào vị trí, đứng hàng ngang, người nọ cách người kia một khoảng đều nhau. Tay B bị trói... Mất B bị buộc bằng một dải vải đen, mảnh vải hồng tâm điểm được gắn bên ngực trái y khiến y không thể nào bị bắn trật, màu đỏ phản chiếu ánh nắng chan hòa. Thỉnh thoảng có một vài tiếng ho vô nghĩa, còn không ai nói một lời; họ chỉ đi tới đi lui.

Tôi đã đến nhà B để thăm Kyong Hi ngay sau khi tôi đọc báo thấy B đã bị bắt giữ về tội phản loạn. Tôi đã được hay tin hồi đó có sự gì bất thường nơi hấn, và cách cư xử kỳ dị, nổi cơn của hấn xảy ra nhiều lần trong gia đình.

(Tôi vẫn tin rằng hắn là người bạn tốt nhất trong số các bạn tôi. Những cuộc so tài cá nhân giữa chúng tôi càng căng thẳng tôi càng nghĩ đến hắn. Trên 30 năm sống trên cõi đời này, B đã chiếm một chỗ sâu xa nhất ở trong tim tôi và tôi đã quen biết hắn lâu hơn bất cứ ai. Chúng tôi là bạn thân với nhau không phải vì lợi lộc riêng tư. Một vài cuộc ganh đua cá nhân kể cả vụ tranh thủ tình yêu của Kyong Hi cũng không phải do một hận thù có ý thức. Phần nào tôi cho là thời cơ đã làm cho những cuộc ganh đua kia có màu sắc của định mạng không thể tránh khỏi. Tôi không muốn mô tả những chi tiết về những tội mà y là nghi phạm bởi vì B vẫn còn là người bạn duy nhất mà tôi đã và vẫn còn mến yêu. Tôi không thể tránh lưu tâm tới y bằng tình cảm vô tư trong khi

những cuộc ganh đua tất phải xảy ra của chúng tôi càng trở nên gay gắt.

Kyong Hi nước mắt đầm đìa lúc gặp tôi. Chúng tôi thương cảm nhau như những người thân trong gia đình xa cách nhau lâu ngày và tôi ý thức được rằng không có một trở ngại nào giữa chúng tôi. Kyong Hi không hề đã động tới việc tìm cách cứu B, nhưng qua lời nàng nói, tôi có cảm tưởng nàng muốn bào chữa. Nàng không biết tôi ở đâu trong lúc chiến tranh — sau cuộc tái chiếm Hán Thành nàng gặp B là người bạn đã từng biết rõ diễn tiến tình yêu giữa tôi và nàng. Nàng tìm đủ mọi cách để biết rõ những gì xảy đến với tôi nhưng hoàn toàn vô ích — và nàng chính thức thành hôn với B. Tim tôi sẵn sàng chấp nhận nàng nếu như nàng bỏ B mà trở lại với tôi vì tình yêu

và lòng đại lượng đối với nàng vẫn phần nào còn lại nơi tôi. Nhưng tôi đã gần gụi cái chết nhiều lần. Hơn nữa tôi đã không gắng sức hết mình để săn sóc Kyong Hi, điều này làm tôi tự trách mình. Nàng thì không có lỗi gì để tôi trách cứ; trái lại, tôi cảm thấy nơi tôi có một niềm xót thương đối với nàng. Nhưng quá trễ rồi. Chúng tôi phải tìm cách để cứu B.

* * *

Chúng tôi mở khóa an toàn. Tiếng va chạm của kim khí nghe lạnh lùng, xuyên qua bầu không khí yên tĩnh của thung lũng. Không biết tới ngoại cảnh, tay tôi sờ lên vết sẹo ở trái tai. Ngón tay trở của tôi cảm thấy bề mặt xù xì

của vết theo ở trái tai giống như vỏ đậu. Những ngẫu biến hỗn độn, rời rạc đổ ập xuống tôi. B, Kyong Hi, Gấu, khẩu súng bắn hơi, những biến đổi không cùng của cảm xúc phức tạp.

– Chuẩn bị bắn!

Khi lệnh hô vừa dứt, những xạ thủ đặt súng lên vai và ngắm vào hồng tâm điểm ghim ở bên trái ngực B.

Tôi tỉnh lại trong giây phút.

Cảm giác thẳng keo cuối đi qua lỗ ngắm khẩu súng tôi đang hướng vào tim B. Nhưng một lúc sau, tôi phủ nhận cái nhận thức lạnh lùng ấy. Nếu có một phép lạ nào, và ước gì có một phép lạ xảy ra đem B thoát xa cảnh chết chóc mà y đang lâm vào này! Tôi cảm thấy lạnh nơi đa phía trong của ngón tay trở

khi chạm vào cò súng. Những xạ thủ khác của đội hành quyết sẽ gửi những viên đạn vào tâm điểm trên ngực B, đạn sẽ xuyên thấu và xé tim y dầu cho tôi có không nổ súng đi nữa.

– Bắn!

Tiếng thét tiếp theo ngay lệnh hô bắn. Tôi ý thức được tôi chưa bóp cò súng. Trong lần chạm mặt cuối cùng với B, tôi vẫn còn chậm chạp trong cử động. Tôi không thể bỏ ngang vào giữa cuộc phấn đấu với y. Tôi ráng sức bóp cò. Tôi chỉ cảm thấy súng giật hậu khi nòng súng hất ngược lên trong không khí. Mùi thuốc súng khiến mũi tôi có một cảm giác lạ lùng.

Những viên đạn của bốn xạ thủ đã làm cho B ngã xuống, Có thể khi té xuống y đã nghĩ rằng y thắng cuộc. Lúc súng tôi văng đi thì tôi té quỵ xuống đất.

* * *

– Y tỉnh rồi.

Tôi mở mắt ra.

Kyong Hi đang đứng cạnh tôi. Nàng đang lau mồ hôi mũi cho tôi bằng một cái khăn lạnh. Kyong Hi với B. Không B đã chết rồi. Mà nàng cũng không phải là Kyong Hi. Đó là cô y tá, nét mặt thân nhiên, lạnh lùng. Tôi thắng hay B

thắng...? Tôi ngủ thiếp đi và lơ mơ nghĩ rằng tôi đã không dự cuộc chơi một cách thẳng thắn.

KWANG YONG CHUN

MAI DZAM dịch

*(Trích Tập san văn chương tư tưởng
nghệ thuật VĂN năm thứ 8 số 173 ra
ngày 01/3/1971, trang 33-44)*

